

2.6.2024 – BOŽÍ DĚTI

Čtení: Jan 8,31-47

Písně:245 – Svatá doba, Páně den / 2 sloky; 115 – Bůh je náš Pán a Král;
187 – Svou oslav Pána písní /1-3 sloky; 187 – Svou oslav Pána písní/ 4-6
sloka;384–Ó Pane můj; 188 – Neskládejte v mocných naději;
290 – Pane Bože budiž chvála; 314 – Za dar slova

Oslovujete Boha „Otče“? Mnozí se modlí k Bohu a oslovují ho „Otče“. Je však Bůh skutečně Otcem všech lidí?

Náboženským lidem se sebevědomím a pýchou na to, že jsou potomky Abraháma, Ježíš řekl, že jeho Otec není jejich Otcem. Ježíš měl Boha za Otce, protože mluvil a dělal to, co Bůh – byl jako syn podobný Otcovi. Ti nebyli ani jako Abraham, protože nečinili Abrahamovy skutky. Neznali pravdu, nezůstávali v Božím slově – byli otroky hříchu. Od Ježíše slyšeli: „Kdyby byl Bůh vaším Otcem, také byste mě milovali. Já jsem totiž vyšel od Boha a přicházím. Kdo je z Boha, naslouchá Božím slovům. Vy tedy neposloucháte, protože nejste z Boha“ (Jan 8,30-47).

Proč to nebyly Boží děti? Podle čeho lze poznat Boží děti? Všechno, co se narodí, má povahu toho, kdo to zplodil. Pes je zplozen psem, vrabec vrabcem, člověk člověkem. Naproti tomu Boží dítě je zplozeno Bohem. Člověk se musí narodit z Boha, aby byl Božím dítětem. Kdo se narodil z Boha, má Boží přirozenost a moc konat Boží skutky – moc ke zbožnosti. Psa není třeba učit štěkat nebo vrabce létat – tyto dovednosti získávají od svých otců. Boží dítě získává vlastnosti Boha, který mu jako Otec dal nový duchovní život.

Každý člověk byl zplozen člověkem, vznikl jako tělo skrze lidské semě. Toto semeno je poskvrněné, nedokonalé, a proto to, co se zrodilo z člověka, je poskvrněné a pomíjivé a jeho sláva je malá a krátká. Božím semenem je Boží slovo, které žije a zůstává – je dokonalé. Dnes se k vám toto semeno dostává, dnes čtete Slovo od Boha – přijmete je, narodíte se z Boha?

(1 Petr 1,23-25). „Musíš se znovu narodit,“ řekl Pán Ježíš Nikodémovi – nábožensky založenému Židovi. Ani vznešení rodiče, ani dobré vzdělání, ani žádné obřady či skutky nedělají z člověka Boží dítě. Člověk se musí narodit z Boha, který je Duch. „Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je duch“ (Jan 3,1-7; 1,11-13).

Bůh chce mít mnoho dětí. Stvořil jich tolik, ale tak málo se jich z něj rodí. Má to svůj důvod: hřích. Hřích je potenciál ke zlu, který je v každém, kdo se nenarodil znovu, je to přirozenost, která se staví proti Bohu. Všichni zhřešili, protože v nich přebýval hřích. „Kdo hřeší, je dítětem ďábla, protože ďábel od počátku zůstává v hříchu. Boží Syn se zjevil, aby zničil

d'áblový skutky. Kdo se narodil z Boha, nehřeší, protože v něm zůstává Boží sémě; takový člověk nemůže hřešit, protože se narodil z Boha“ (1 J 3,8.9a). „Mzdou hříchu je smrt“ (Římanům 6,23a).

Tato smrt je především odloučení od Boha, nedostatek společenství s ním. Ti, kdo nejsou znovuzrozeni, se mu nemohou podobat, nemají schopnost konat jeho skutky, ani s ním nemohou mít společenství – překážkou je hřích. Ale – díky Bohu! - Boží Syn se zjevil, aby zničil d'áblový skutky, aby v nás zničil hřích.

Smrt za hříchy všech lidí padla na něj. On jako Beránek Boží vzal na sebe hříchy všech, a proto zemřel. Bůh podle rozsudku svého zákona přerušil společenství se svým milovaným Synem a opustil ho, když na něm shledal náš hřích. Stejnou měrou uplatňuje Bůh svůj zákon i na vás, jestliže na vás leží hřích, neboť řekl: „Odplatou za hřích je smrt“. Adam a Eva byli za svůj hřích vyhnáni z rajske zahrady. Kristus za náš hřích vytrpěl nejen hrob, ale i odloučení od Otce – následky hříchu neminou nikoho. Hřích však může být odstraněn a jeho místo může zaujmout Boží potomstvo! (Mk 15,33-37; Jan 1,29). Božím dětem napsal apoštol Pavel: „Byli jste mrtví v důsledku svých přestupků a hříchů ... byli jsme potomci, kteří si svou přirozeností zaslouží hněv jako všichni ostatní. Ale Bůh, bohatý na milosrdenství, velikou láskou, kterou si nás zamiloval, a právě nás, mrtvé z přestoupení, spolu s Kristem přivedl zpět k životu. Milostí jste totiž spaseni“ (Efez. 2,1-5).

A apoštol Petr napsal těm, kdo se narodili z Boha, o Kristu následující slova: „On sám na svém těle nesl naše hříchy na dřevě, abychom přestali být účastníky hříchů“ (1 Petr 2,24a).

Chcete-li být Božím dítětem, musíte přijmout Boží slovo – Boží semeno k novému, duchovnímu a věčnému životu. Nikodém, kterému Pán řekl, že se musí znovu narodit, také od Pána slyšel, že kdo v něj věří jako ve Spasitele od hříchu, nezahyne, nezemře, ale bude mít život věčný, neboť „Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,14-16). Věřte Božímu slovu o záchraně z hříchu skrze Ježíše Krista! „Všem, kdo ho (tj. Slovo od Boha) přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno.“ (Mat 24,7). Jeho jméno je Ježíš, což znamená „Bůh je spasení“ (Mat 1,21). Ne dobré skutky, ne náboženské obřady, ne nějaký člověk, ale Bůh je zachránce od hříchu. „V žádném jiném není spasení, neboť lidem pod nebem nebylo dáno jméno, v němž bychom mohli být spaseni“ (Skut. 4,12).

Uvěřte tomu, přijměte Boží slovo a Bůh udělá, co slíbil: dá vám věčný život, neboť se stanete jeho dítětem.

Přijměte Boží království jako dítě.

Kdysi dávno lidé přiváděli k Ježíši děti, aby jim požehnal. Učedníci jim to zakázali. Ježíš se rozhořčil a přikázal jim, aby k němu děti nechali přijít. Později řekl: „Kdo nepřijme Boží království jako dítě, nevejde do něj“ (Marek 10,13-16).

Je dobré si uvědomit, že předtím Ježíš řekl stejným učedníkům: „Nebudete se chovat jako děti: „Vám je dáno tajemství Božího království“ (Marek 4,11). Kvůli Božímu království opustili všechno, aby následovali Ježíše. Hledají Boha, chtějí patřit do jeho království. Zde je však Ježíš přesvědčuje, že tím, že odmítají děti, sami právě zavírají jedinou bránu vedoucí do tohoto vytouženého Božího království!

Co však znamená „přijmout Boží království jako dítě“? Obvykle se to chápe takto: „přijmout Boží království jako dítě“. To souhlasí s Ježíšovými slovy v evangeliu podle svatého Matouše: „Pokud se neproměníte a nebudete jako děti, nevejdete do nebeského království“ (Mat 18,3). Dítě důvěruje bez přemýšlení. Nemůže žít, aniž by důvěřovalo lidem kolem sebe. Jeho důvěra není ctnost, je to životní nutnost. To nejlepší, co máme, to nejlepší, co nám umožní setkat se s Bohem, je v nás spontánně otevřené srdce dítěte, které se odvažuje prosit se vší prostotou, které chce být milováno.

Stejně dobře však lze chápat i větu: „přijmout Boží království, jako se přijímá dítě“. Protože sloveso „přijmout“ znamená výslovně „přijmout někoho“, jak je vidět o několik veršů dříve, když Ježíš říká: „kdo přijme jedno z těchto dětí“ (Mark 9,37). V tomto případě Ježíš přirovnává přijetí Boží přítomnosti k tomu, jak se přijímá dítě. Mezi Božím královstvím a dítětem existuje jakási implicitní souvislost.

Přijmout dítě znamená přijmout zaslíbení. Dítě roste a vyvíjí se. Podobně i Boží království není nikdy hotovou věcí na zemi, ale je příslibem, dynamikou a neustálým růstem. Děti jsou nepředvídatelné. V evangelijním příběhu přicházejí, kdy přicházejí, a podle učedníků přicházejí samozřejmě ve špatný čas. Přesto Ježíš vykročí, aby je přivítal, protože jsou právě tady. Stejně tak bychom měli vítat Boží království, když k nám přichází, ať už je to dobrá, nebo špatná chvíle. Musíme přijmout výzvu. Přivítat Boží království, jako se vítá dítě, to znamená bdít a modlit se, abychom, až přijde, věděli, jak ho přivítat, vždy bez přípravy, v pravý čas i mimo něj.

Proč Ježíš věnoval dětem takovou pozornost?

Jednoho dne se apoštolové mezi sebou dohadovali, kdo z nich je největší (Marek 9,33-37). Ježíš, který tušil, co si myslí, jim řekl něco překvapivého, něco, co otřásl a otřásl jejich způsobem myšlení: „Kdo chce být první, ať je poslední ze všech a služebník všech“.

Ke svým slovům přidal gesto. Podíval se po dítěti. Našel to dítě, které zůstalo na ulici v Kafarnaum? Přinesl ho, položil mezi lidi, kteří budou v budoucnu zodpovědní za církev, a řekl: „Kdo přijme jedno z těchto dětí v mém jménu, přijímá mne“. Ježíš se ztotožňuje s dítětem, které právě vzal do náruče. Potvrzuje, že toto „jedno z těchto dětí“ ho představuje nejlépe do té míry, že přijmout takové dítě znamená přijmout jeho, samotného Krista.

Chvilí předtím Ježíš pronesl tato povrchní slova: „Syn člověka je vydán do rukou lidí“ (Marek 9,31). „Syn člověka“ je on sám, ale zároveň jsou to všichni synové člověka, tedy všichni lidé. Ježíšova slova lze chápat takto: „Lidé jsou podřízeni autoritě jim podobných“. Zejména od doby, kdy byl Ježíš zatčen a bylo s ním krutě zacházeno, se znovu potvrdilo, že lidé si se svými podobnými dělají, co chtějí, pokud jsou tito bezbranní. To, že se Ježíš poznává v dítěti, s nímž se setkává, není překvapivé, vždyť děti jsou velmi často bezbranné a vydané na milost a nemilost těm, kdo nad nimi mají moc. Ježíš věnoval dětem takovou zvláštní pozornost, protože chtěl, aby jeho učedníci byli citliví především k těm nejzranitelnějším. Až do konce časů to budou právě oni, kdo budou jeho zástupci na zemi. Co děláme jim, děláme jemu, Kristu (Mat 25,40). „Jeho nejmenší bratři“, ti, s nimiž se nepočítá a s nimiž se zachází s neúctou, protože nemají ani moc, ani prestiž, jsou cestou, bez nich není možné žít ve společenství s Ježíšem.

Ježíš postavil dítě doprostřed svých shromážděných učedníků také proto, aby sami souhlasili s tím, že jsou malí. Vysvětlil jim to slovy, která později řekl: „Kdo vám dá napít z poháru vody, protože patříte Kristu, amen, pravím vám, nepřijde o svou odměnu“ (Marek 9,41). Až apoštolové vyjdou do světa hlásat Boží království, budou i oni „vydáni do rukou lidí“. Nikdy nebudou předem vědět, jak budou přijati. **Ale i těm, kteří jim pouze podají pohár čerstvé vody, i když je nebudou brát vážně, přinesou zvěst o Boží přítomnosti.**

Pokojné dny v posledním měsíci školního roku přeji dětem i rodičům. Š. Marosz